

ตอนที่ ๑๒ ผมบ้า (ต่อ)

ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลายและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร สำหรับวันนี้หรือว่าตอนนี้เป็นตอนจบเรื่องน้ำมัน "บ้าเพราะน้ำมัน" แต่แล้วผมก็ยังไม่เลิกบ้า พอพ้นเขตจากการบ้าน้ำมันแล้วผมก็จะบ้าต่อไปอีก

ก็รวมความว่าเมื่อถึง พ.ศ.๒๕๒๔ เรื่องความบ้าของคนเริ่มสลายตัวไปชั่วคราว ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าบังเอิญจริง ๆ ทางเจ้าหน้าที่หรือบริษัทที่เจาะน้ำมันไปพบแก๊ส พบน้ำมันเข้าตามที่พูดไว้ แต่ก็คงอยากนึกว่าผมเป็นผู้วิเศษบันดาลให้ของทั้งหลายเหล่านี้ปรากฏขึ้น ไม่ใช่อย่างนั้น เป็นธรรมชาติ ต้องถือว่าเทวดาท่านดี และก็ต้องยอมรับนับถือความดีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ท่านให้วิชาความรู้ และก็ช่วยให้ผมพูดตรงตามความเป็นจริง

เป็นอันว่าการกระทำกับอารมณ์ที่นำเรื่องนี้มาพูด ก็ขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทโปรดทราบ ว่า **การนินทาและการสรรเสริญ** จงอย่าถือว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ ให้ถือจริยาที่เราประพฤติปฏิบัติเป็นสำคัญ เพราะว่าการนินทาและการสรรเสริญ ถ้าเราจะหลบมันก็หลบไม่ทัน ถ้าเราจะโกรธคนนินทา โกรธคนเขาสรรเสริญมันก็หลบไม่ทันอีก เราก็ต้องโกรธกันไม่หยุด ในเมื่อเราต้องโกรธไม่หยุด ความสุขจริง ๆ ของจิตใจมันก็ไม่มี มันจะมีแต่ความวุ่นวายของใจไม่หยุดเหมือนกัน

ฉะนั้นขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่านและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรค่อย ๆ จำกัดความโกรธไว้อยู่ในขอบเขต อันดับแรกอย่าเพิ่งคิดว่า เราจะเลิกความโกรธได้ทันทีทันใด ให้ค่อย ๆ ระวังความโกรธ จำกัดความโกรธไว้ในขอบเขต

อันดับแรกจำกัดความโกรธไว้ในขอบเขตของสังโยชน์ ๓ คือ

๑. สักกายทิฏฐิ

๒. วิจิกิจฉา

๓. สिल्ปพตปราคามส

สังโยชน์ ๓ ประการนี้ถ้าใครละได้เป็นพระโสดาบันกับสกิทาคามี คำว่า **สังโยชน์** แปลว่า **กิเลสเป็นเครื่องร้อยรัด** ทำให้เราให้วุ่นวายจากกิเลส นั้นหมายความว่าเราตกอยู่ภายใต้อำนาจของกิเลส

วิธีจำกัดความโกรธเป็นอย่างไร ?

ในสมัยที่เราเป็นปุถุชนคนหนาแน่นไปด้วยกิเลส เราไม่มีการจำกัดความโกรธได้เลย นั่นหมายความว่าแทนที่เราจำกัดหรือจำกัดให้มันน้อยลงอยู่ในขอบเขตแคบ ๆ เรากลับชอบทวีคูณความโกรธให้มากขึ้น เมื่อโกรธแล้วก็อยากจะขังความโกรธไว้นาน ๆ แล้วหาทางจงล้างจงผลาญ พิษาดเช่นฆ่าคนอื่นที่เราโกรธ เนื้อแท้จริง ๆ ผลมันไม่มีสำหรับเขา ถ้าเราคิดมันก็มีแต่ความก่อกวน ถ้าเราไปทำร้ายเขาจริง ฆ่าเขาจริง เราก็จะเพิ่มความวุ่นวายของจิตมากขึ้นเพราะเป็นการก่อศัตรู เราก็ไม่มีความสุข คณะของเขาเองเขาก็ไม่มีความสุข แทนที่คนที่เราโกรธจะตายแต่ผู้เดียวหรือเป็นศัตรูกับเราแต่ผู้เดียว เราก็จะเพิ่มศัตรูมากขึ้นก็หมายถึงพวกเขาหมุ่ญาติพี่น้องของเขา อันเป็นที่รักเขา เขาก็ต้องโกรธเรา ต้องประกาศตนเป็นศัตรูกับเรา อันนี้ไม่มีอะไรดีเลย

วิธีการจำกัดความโกรธไว้ในขอบเขตเล็ก ๆ ก็คือใช้อารมณ์ของพระโสดาบันก่อน

ความจริงอารมณ์พระโสดาบันนี้ถ้าใครทรงไว้ได้ แต่ว่าทั้งนี้ทั้งหมดขอทุกท่านได้โปรดจงอย่าคิดว่าเราเป็นพระโสดาบัน เรื่องมีความรู้สึกกว่า เราเป็นผู้ทรงฌานที่ดี เป็นพระอริยเจ้าชั้นพระโสดาบัน สกิทาคา อนาคาหรืออรหันต์ก็ดี จงอย่ามีความรู้สึกตามนั้น ถ้ามีความรู้สึกตามนั้นมันจะกลายเป็นมานะทิฐิ เพราะว่าเรายังไม่หมดกิเลสไป ๆ มา ๆ เราก็จะถือตัวว่าคนคนนี้ไม่มีการทรงฌาน ไม่มีฌานสมาบัติ คนนี้มีฌานสมาบัติแต่ย่อหย่อนกว่าเรา ความเลื่อมมันจะเกิดขึ้นกับใจ เป็นมานะ ถ้าเราไปปฏิบัติหรือประพฤติตามกฎแห่งการละสังโยชน์ ถ้าคุณอารมณ์ละสังโยชน์นี้ได้ก็จะคิดต่อไปว่าผู้ทรงฌานโลกีย์สู้เราไม่ได้ เราเป็นพระอริยเจ้าอันนี้เพิ่มความเลื่อมมากขึ้น

ก็รวมความว่าอย่าคิดเลยว่าเราได้ขั้นไหน เราทำอะไรได้ เป็นพระอริยเจ้าหรือเปล่า เป็นผู้ทรงฌานหรือเปล่า ไม่ต้องคิด คิดอย่างเดียวว่า รักษาอารมณ์ใจให้มีความสุข และคิดไว้อย่างเดียวว่าอย่างน้อยชาตินี้เราเกิดเป็นคน เราจะไม่ยอมลงอบายภูมิต่อไป

สิ่งที่จะทำให้เราไม่ลงอบายภูมิ ก็คืออารมณ์ของพระโสดาบัน อารมณ์ของพระโสดาบันถ้าเราทรงไว้ได้ ขึ้นชื่อว่าเกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดียรัจฉาน ไม่มีสำหรับเราต่อไปอีก ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะอบายภูมิรังเกียจ ที่ว่าอบายภูมิรังเกียจก็เพราะว่าเรามีความดีมากกว่าที่จะลงอบายภูมิ รวม

ความแล้ววาทกรรมเก่า ๆ ที่เราทำไว้แต่ชาติก่อนก็ดี ชาตินี้ก็ดีไม่สามารถจะนำเราลง
อบายภูมิได้ต่อไปอีก

วิธีปฏิบัติทำยังไง วิธีปฏิบัติจริง ๆ ก็คือให้มีความรู้สึกตามความเป็น
จริงในด้าน **สักกายทิฏฐิ**

สักกายทิฏฐิ นี้ตามหนังสือท่านแปลว่า **ร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของ
เรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา**

คำว่าร่างกายนี้ผมใช้แทนคำว่า **ขันธ ๕** **ขันธ ๕** จริง ๆ ก็คือร่างกาย และ
ขันธ ๕ ทั้งหมดที่มี ๕ อย่าง สิ่งที่มีความจำเป็นจริง ๆ ก็คือ **รูป** เพราะขันธ ๕ มีรูป มี
เวทนา มีสัญญา มีสังขาร มีวิญญาณ

สิ่งใดที่เห็นได้ด้วยตาเปล่าสิ่งนั้นเรียกว่า **รูป**

เวทนา ได้แก่ความเสวยอารมณ์ สุขบ้าง ทุกข์บ้าง ไม่สุขบ้างไม่ทุกข์บ้าง

สัญญา ได้แก่ ความจำ

สังขาร ได้แก่อารมณ์ที่ปรุงแต่งใจ คืออารมณ์ที่เป็นกุศลใจก็สะอาด ใจดี
ถ้าอารมณ์ที่เป็นอกุศลเข้าครอบงำใจ ใจก็สกปรก ใจเลว และ

วิญญาณ ได้แก่ ความรู้สึกทางประสาท วิญญาณนี้ไม่ใช่จิตนะครับ
วิญญาณกับจิตคนละดวงกัน คนละอย่าง วิญญาณมีความรู้สึกอย่างเดียวไม่มีความคิด
คืออารมณ์คิดไม่มี จิตนะมีอารมณ์คิด ไม่ใช่วิญญาณ เข้าใจตามนี้

สำหรับหนังสือที่ท่านเขียนไว้ว่า **"การตัดสักกายทิฏฐิ ต้องตัดเห็นว่า
ร่างกายไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา"** อันนี้เป็นอารมณ์
พระอรหันต์ครับ ความจริงท่านเขียนไว้สุดยอดถูก แต่ว่าคนที่ไม่เคยรู้เรื่องมาเลยก็จะ
เข้าใจผิดคิดว่าคนอย่างเราไม่สามารถจะเป็นพระโสดาบันได้ **ความจริงที่ท่านเขียนไว้
นั่นหมายตัดสูงสุดเป็นอรหันต์ นั่นพูดถึงการตัดกิเลสกัน ตัดกิเลสเพื่อความ
เป็นอรหันต์**

ที่นี้เรามาตัดกันแค่ถ้าจะเป็นพระโสดาบันหรือสกิทาคามี เป็นการจำกัด
ความโกรธไว้ในขอบเขตก็มีความรู้สึกว่าชีวิตนี้มันต้องตาย ร่างกายนี้อยู่ไม่ตลอด มันไม่
รอดแน่นอน ต้องตายแน่ ก่อนจะตายเราไม่ยอมไปอบายภูมิ เพราะเป็นคนแล้วนี่ เป็น
คนแล้วกลับไปเป็นสัตว์นรกอีกก็ถอยหลังลงคลอง ไม่ใช่ถอยหลังลงคลอง ถอยหลังลง
กันคลองไปเลย จมดิ่ง กว่าจะไต่เต้าขึ้นมาได้ถึงความเป็นมนุษย์อีกแสนกับ ไม่มีโอกาส

เราขาดทุนมาก ^{ขึ้น}จนคุณอารมณ์ไว้ ถือว่าจะไม่ยอมไปนรก เพราะยึดคุณพระพุทธเจ้า คุณพระธรรม คุณพระอริยสงฆ์เป็นที่พึ่ง หมายความว่า เราคอยถึงเราไว้ไม่ยอมให้หย่อนตัวลงนรก

หลังจากนั้น **รักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์** คือไม่คิดจะฆ่าสัตว์ ไม่คิดจะทำร้ายสัตว์หรือบุคคล ไม่ลักทรัพย์สมบัติของใคร และก็ไม่คิดจะลักทรัพย์สมบัติของบุคคลใดด้วย ลักไม่ลัก โกงก็ไม่โกง ไม่ยื้อไม่แย่งทุกอย่าง พอใจในเฉพาะทรัพย์สินที่เราหามาได้โดยชอบธรรม และ**ก็ไม่ยื้อแย่งบุคคลรักของบุคคลอื่น** ความจริงคนรักคนเดียวก็เหลือแหล่แล้ว ประดับประดองกันไม่หวาดไม่ไหว การประดองกันไม่สำคัญ สำคัญเวลาหากิน เวลาที่ทรัพย์สินก็หาได้โดยฝืดเคือง มันยาก แค่นักคนคนเดียวต่างคนต่างรักกันก็พอใจ รักมาก ดีมาก หมายถึงรักมากแต่บุคคลน้อยบุคคลเดียวเรารักให้มาก ก็มีความสุข นี่พูดถึงคนรักษาศีล

และต่อไปเราก็พยายาม **พูดตามความเป็นจริง** เรื่องพูดนี้พูดเฉพาะตามความเป็นจริง ไม่พูดปดอย่างเดียวก็ยังคงเป็นการสะท้อนใจกัน คือยังมีการกล่าวคำหยาบมีการยุยงส่งเสริมให้แตกร้างกัน พูดวาจาไร้ประโยชน์ ฉะนั้น ก็เว้นเสียให้หมด เว้นคำพูดที่ไม่จริง เว้นคำพูดที่เป็นเครื่องเสียดแทง คือการกล่าวคำหยาบให้เขาสะท้อนใจเว้นจากการส่อเสียดยุยงส่งเสริมให้เขาแตกร้างกัน หรือนินทากัน และก็เว้นจากการพูดด้วยวาจาที่เหลวไหลไร้ประโยชน์

รวมความว่าวาจาทั้ง ๔ ประการ ถ้าเราใช้เป็นเครื่องสะท้อนใจมาก ดีไม่ดีขัดใจกัน โกรธกันเราก็ถึงดมันเสียเลย ใช้แต่วาจาจริง วาจาไพเราะที่น่าฟัง วาจาสังสรรค์ความสามัคคี วาจาที่มีประโยชน์ แค่นี้พอ

ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะเป็นมนุษย์เต็มไปด้วยความทุกข์ มีความวุ่นวายตามทีกล่าวมาแล้วเป็นเทวดาหรือพรหมมีความสุขจริง แต่มีความสุขไม่นาน ถ้าหมดบุญวาสนาบารมีก็ต้องโดดป่องลงมาใหม่ โดดมาค้ำที่เมืองมนุษย์ก็ยังมีบุญตัว ส่วนใหญ่ไปลงอเวจีไปเลย ฉะนั้นเราไม่ต้องการ เราต้องการจุดเดียวคือ**พระนิพพาน**

นี่ผมก็เลยมาชวนท่านบ้ำเรื่องนิพพานกันไปอีก เขาว่าบ้ำเรื่องน้ำมัน บ้ำเรื่องวัตถุธาตุแล้ว ก็ไม่พอ มาบ้ำเรื่องนิพพาน ความจริงเรื่องน้ำมันก็พันบ้ำไปแล้ว พอถึง ๒๕๒๔ เขาเจาะน้ำมันพบ ผมก็พันบ้ำ

ที่นี้เรามาจำกัดความโกรธ ถามว่า "พระโสดาบันยังมีความโกรธไหม?"

ก็ต้องตอบว่า พระโสดาบันยังมีความโกรธ แต่ว่าจำกัดความโกรธไว้ในวงแคบ พระโสดาบันโกรธจริงแต่ความรุนแรงน้อย เพราะเกรงอบายภูมิ อาจจะมี ความโกรธ ถ้าพระโสดาบันขึ้นต้นความโกรธยังรุนแรงอยู่บ้าง แต่ว่าจิตคิดจะฆ่าคน คิดว่าจะฆ่าสัตว์ไม่มี จำกัดไว้แค่โกรธ ไม่คิดถึงฆ่า ลดลงไปหน่อย

ต่อไปพระโสดาบันขึ้น สัตตักขัตตุงอย่างหยาบ พระโสดาบันขึ้นกลาง โกล้งโกละ อันนี้ความโกรธของพระโสดาบันขั้นนี้ก็มี รวมความว่าขั้นไหนก็มี ก็โกรธ ทั้งนี้ ความโกรธขั้นรุนแรงที่คิดจะประหารประหารให้ถึงตายไม่มี ความไม่พอใจมีมาก ยังมีอยู่ แต่ว่าระงับสิ้นเข้า คือหายเร็วเข้า ให้อภัยเร็ว

ต่อไปพระโสดาบันละเอียดเรียกว่า เอกวิชิ มีความละเอียดน้อยเต็มที จิตให้อภัยมากขึ้น

รวมความว่าเรากำจัดความโกรธไว้ในวงแคบ ๆ ตามระยะ อยู่ ๆ เราจะบอกฉันเลิกโกรธ อันนี้มันไม่ได้ ต้องคิดว่าสามีภรรยา กัน กว่าจะแต่งงานกันได้ก็ต้องใช้เวลา บางทีบางคนก็ใช้เวลามาก ๆ แต่เวลาเลิกกันมันยาก ต้องใช้เวลามากหน่อย เพราะความรักมันผูกพันแน่นหนาเสียแล้ว เหมือนกับความโกรธกับเราก็เหมือนกัน ความโกรธกับเรามันคบหาสมาคมกันนับอสงไขยกัป นับไม่ถ้วน ที่ว่าไม่ถ้วนก็ ไม่รู้ก็อสงไขยกัปอยู่ ๆ ก็จะผลึกให้มันโดดไปเฉย ๆ ไม่ได้ ก็ต้องค่อย ๆ ผ่อนทีละน้อย ถ้าเรากำจัดขอบเขตของความโกรธได้อย่างนี้ ก็รวมความว่าอบายภูมิไม่มี ความสุขก็มีขึ้น

ต่อไปก็จำกัดความโกรธให้ละเอียดลงไปอีกชนิดหนึ่ง ชั้นสภิกาคามี ชั้นสภิกาคามีมีความรู้สึกถึงการตัดสังโยชน์เหมือนกัน แต่การให้อภัยมีเหตุมีผลมากขึ้น จิตใจมีความฉลาดมีปัญญามากขึ้น มีความรู้สึกตามความเป็นจริงว่า คนที่เกิดมาในโลกนี้ไม่ต้องการโกรธกับใคร มีอย่างเดียวต้องการความรักความเห็นใจ ความเป็นเพื่อนกันแต่ที่ที่โกรธก็เพราะว่ากิเลสบางอย่างเข้ามาแทรกแซงใจ ทำลายความดี ฉะนั้นคนที่ทำไม่ดีและสะเทือนใจผู้อื่น บุคคลนั้นไม่มีเจตนาแต่ที่ผิดกิเลสเข้าสิงใจ มันเข้าบังคับจิตใจของบุคคลนั้น เขาจึงทำให้เราไม่พอใจ เราให้อภัยไปเลย และคนนี้ทำผิดทำชั่ว พุดผิดพุดชั่ว เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์

อยู่ภายใต้อำนาจของกิเลสบังคับ จัดเป็นอภัยทานและก็มีพรหมวิหาร ๔ หนัก ขึ้น มีเมตตา ความรัก มีกรุณา ความสงสาร มุทิตา จิตอ่อนโยนไม่โอ้อวดริษยา ใคร อุเบกขา ความวางเฉยกระทบกระทั่งความไม่ชอบใจ วาจาที่สะอาด อันดับ แรกเอาเฉยเข้าไปสกัดไว้ก่อน สกัดไว้นาน ๆ เมื่อชินก็จะสลายตัวไปเลย

ฉะนั้นอารมณ์ของพระสัทธาคามีอันดับแรก ความโกรธยังหนักอยู่นิดหนึ่ง ยังมีความสะเทือนใจอยู่บ้าง แต่ก็หายเร็วให้อภัยเร็ว หนักเข้า ๆ พรหมวิหาร ๔ ครอบงำจัด มีความรู้สึกว่าร่างกายไม่ทรงตัวจริง โลกนี้เต็มไปด้วยความยุ่งยากความเดือดร้อน ไม่มีความแน่นอน เราไม่ต้องการอบายภูมิ ไม่ต้องการ มนุษย์โลก เทวโลก พรหมโลก ต้องการแต่นิพพานอย่างเดียว

อารมณ์อย่างนี้หนาแน่นขึ้น ความโกรธก็ค่อยสลายตัว หนัก ๆ เข้า บางที เขาว่ามาแรง แต่มีความรู้สึกเบายังไม่สะเทือน บางที่เขาว่าวันนี้ อีก ๓ วันถึงนี่ก็ได้ว่า เขาว่า วันก่อนคิดว่าเป็นการพูดเล่นกัน อันนี้เป็นอารมณ์ของพระสัทธาคามี

และพระสัทธาคามีนี้อัศจรรย์ถึงที่สุดใถ้อนาคามีจะไม่รู้สึกถึง ด้านความรักและความโลภ ความโกรธ ความหลง อารมณ์ปกติไม่มีความรู้สึกเลย แต่ว่าความรู้สึกอย่างนี้จะมีขึ้นบางขณะ คือเดือนหนึ่งนาน ๆ ครั้ง เวลาที่ จิตสงบสงัด อารมณ์รักจะกระตุ้นขึ้นมาชนิดหนึ่ง รวมความไม่พอใจอาจจะโผล่ ขึ้นมาหน่อยหนึ่งก็ถูกตีกลับไปเลย นี่เป็นพระสัทธาคามีขั้นละเอียด ขั้นที่จะถึง อนาคามี

มาถึงตอนนี้แสดงว่าเราจำกัดวงขอบเขตของความโกรธได้ และก็ สามารถทำลายกำลังของความโกรธให้เกือบไม่มีกำลังเลย พอถึงแค่นี้ก็พอใจ

พอใจของพมก็หมายความว่า เรายังโกรธ ใครถามมาเราก็ยังโกรธ ในเมื่อ เราไม่เป็นพระอนาคามีเพียงใดเรายังโกรธ แต่ก็ตอบเขาว่าฉันยังมีความโกรธ ฉันยังมีความโลภ ฉันยังมีความหลง ฉันยังมีความรัก แต่ทุกสิ่งทุกอย่างนี้ฉันเก็บไว้ในขอบเขต ในคอกแคบ ๆ ซึ่งมันเดินไม่ได้ถนัดนัก แต่อย่าไปกังวลใจมัน ถ้ากังวลมันหนัก ๆ เข้ามัน แหกคอกมาได้มันยุ่งจัด บอกเขาอย่างนั้น

ก็รวมความกำลังใจของเราจะทำถึงขั้นไหนก็ช่าง อย่าไปหลงไหลใฝ่ฝัน คิดว่าเวลานี้เราเป็นพระโสดา พระสัทธาคา ก็รวมความพระโสดา สัทธาคา สองอย่าง กำจัดแค่อกิเลส ๓ อย่างคือ

สักกายทิฎฐิ ความรู้สึกที่ว่าร่างกายมันจะไม่ตายนะเล็กคิด คิดว่ามันตาย
เสีย

วิจิกิจฉา ใช้ปัญญาชนิดน้อยพอ

สัลลพตปรามาส ชมราวาสรักษาศีล ๕ ให้ครบถ้วน ภิกษุสามเณร
รักษาศีล ๒๒๗ ศีล ๑๐ ให้ครบถ้วน

ก็รวมความว่าการรักษาศีล รักษาชินจนไม่ต้องระวัง มีอารมณ์ชินใน
ลักษณะต่าง ๆ ว่ามันเป็นของไม่หนัก เป็นของธรรมดาที่เราทำได้แบบง่าย ๆ แค่นี้ความ
โกรธมันก็จะค่อย ๆ สลายตัวไป มีกำลังเบา ผมยังไม่พูดว่ามันหมดไป ทั้งนี้เพราะ
อะไร เพราะถ้าบอกว่ามันหมด ถ้าชินโกรธขึ้นมา มันจะช่วย จะผลอ

ก็รวมความว่าค่อย ๆ ระวัง ค่อย ๆ กตใจถือว่าเป็นของธรรมดา ถ้าถูก
ด่าถูกว่าให้คิดว่าเราเกิดมาเพื่อชาวบ้านเขาด่า ชาวบ้านเขาว่า ชาวบ้านเขานินทา ก็
หมดเรื่อง เป็นอันว่าถ้าเราสามารถแบบไหนทำแบบนั้น

ที่นี้ผมที่บ้ำมาแล้วก็บังเอิญจริง ๆ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตรัสถาม
และข่าวออกไปเขาก็หาว่าผมบ้า เวลานั้นผมจะไปโกรธอะไร ก็คนว่าผมบ้าที่เขาไม่ได้ว่า
ให้ผมได้ยิน ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเขาจะให้ผมได้ยิน ผมจะโกรธเขาหรือไม่โกรธไม่
แน่ แต่ข่าวที่มานี้พอว่าบ้าบ๊ีบ ผมก็ยิ้มแล้ว ทำไมจึงยิ้ม ก็เพราะผมก็มีเพื่อนบ้านนะซี ที่ว่า
มีเพื่อนบ้านก็เพราะผมบ้าพูด พูดตามความรู้สึกที่คิดว่ามันเป็นอย่างนั้น นี่ว่ากันถึงตอน
ยังไม่พบน้ำมัน ที่ว่าผมมีเพื่อนบ้าน เพราะข่าวนี้ออกไป คนก็บ้าต่อคือบ้าด่าผมบ้านินทา
ผมทั้ง ๆ ใ้วันเดือนปีมันยังไม่ถึง คนประเภทนี้เป็นคนไร้เหตุไร้ผล เพราะว่า ถ้าคนมีเหตุ
มีผล ถ้าคนดีจริง เขาจะรับฟังไว้เฉย ๆ ยังไม่เชื่อและยังไม่ปฏิเสธ เพราะว่าเวลาที่พูดไป
มันมีกำหนดเวลา ว่าต้อง พ.ศ.๒๕๒๔ ไฟจะสว่าง

ความจริงใ้ไฟจะสว่างก็มีคนมาถามบ่อย ๆ ว่า "เมื่อไรจะสว่าง"

ตอนนี้ขอบ้าต่ออีกนิดหนึ่ง เอาอีกนิดเดียวนะ เฉพาะหน้าคาสเซทหน้านี้
บ้าต่ออีกนิดหนึ่งว่า **ต่อไปเมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๐ พระอาทิตย์จะเริ่มขึ้นจากขอบฟ้า** อัน
นี้ก็เดาเองก็แล้วกัน อย่าลืมนะผมยังไม่ได้พูดถึงเวลาเที่ยง ถ้าพระอาทิตย์ขึ้นเหนือขอบ
ฟ้าเมื่อไร ความสว่างขึ้นมากขึ้น คนจะเห็นหน้าเห็นตากันมากขึ้น ใ้ทรัพย์สินต่าง ๆ ที่
มันอยู่ในแผ่นดินเป็นทรัพยากรก็จะปรากฏหนาแน่นขึ้น คนก็จะเริ่มมีความสุข แต่

ความสุขปี พ.ศ.๒๕๓๐ ก็ต้องถือว่าเป็นความสุขอย่างมนุษย์ อย่างคนธรรมดา ไม่ใช่ความสุขอย่างพระอรียเจ้า ความสุขที่อิงอามิสมันไม่มีอะไรสุขจริง จริง ๆ แล้วมันก็เป็นเชื้อสายของความทุกข์ แต่ว่าเราได้มาเป็นที่พอใจถือว่าเป็นความสุข ที่นี้ต่อไปเบื้องหน้าจะเป็นอย่างไร ผมก็จะไม่พูด ทิ้งไว้แค่นี้ก่อน บ้าไปอีกนิดหนึ่งว่า พระอาทิตย์จะขึ้นเหนือขอบฟ้าต่อเมื่อ พ.ศ.๒๕๓๐

ต่อไปนี่ก็จะบ้าเรื่องอะไรต่อไปอีก รวมความว่าบ้าไว้เท่านั้นดีไหม ? และต่อไปวันหน้าถ้ามีโอกาส ถ้านั่งพูดไม่ไหว แค่นอนพูดก็ไม่เป็นไร

(ที่ฟังไม่ดี ที่แรกเสียงเริ่มใส ๆ ผมพักไปหน่อย มากก็เริ่มเครียดอีกแล้ว อย่าลืมว่าช่วงนี้ยังเป็นวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๒๗ อยู่ เป็นตอนที่ ๔)

นี่เราพูดกันเรื่องบ้า ๆ และต่อไปเบื้องหน้าจะบ้าเรื่องอะไรดี

วันนี้บังเอิญมีข่าวเขาดูข่าวโทรทัศน์กัน เขาบอกว่า **ทางการไฟฟ้าฝ่ายผลิตกำลังจะหาความร้อนจากใต้ดิน** ผมไม่ได้คุยกับเขา เขาบอกจะทางเชียงใหม่ ผมก็ดีใจ ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะความร้อนจากใต้ดินมีมาก มีมากในประเทศไทย มันจะเจาะได้แหล่งยาวที่สุด และก็มากเป็นแผลใหญ่ในใต้ดินที่ให้ความร้อน ถ้าเรานำขึ้นมาได้ ได้เรื่องกระแสไฟฟ้าสบายมาก โรงงานต่าง ๆ ที่ใช้ไอน้ำก็สบายมาก แต่ว่าต้องยกไปในที่สถานในที่ที่แผ่นดินมันแตก มันแยกอยู่ภายในและมีความร้อนสูง เจาะลึกลงไปถึงประโยชน์ใหญ่มาก

ถ้าถามว่าเจาะที่ไหนบ้าง ผมก็ไม่ต้องบ้าเรื่องนี้ ทั้งนี้เพราะทางราชการท่านมีความต้องการแล้ว และการพิสูจน์ความร้อนใต้ดินเป็นของไม่ยาก ความจริงแร่ยูเรเนียมเชื่อว่าเป็นการค้นหาย่างอยู่แล้ว มีเครื่องวัดเป็นเครื่องพิสูจน์ เป็นเครื่องตรวจง่าย ๆ แต่ว่าความร้อนใต้ดินยิ่งง่ายกว่าแร่ยูเรเนียมอีก

ฉะนั้นถ้าหากการทางการไฟฟ้าฝ่ายผลิตของประเทศไทยเริ่มทำและก็เริ่มมีเครื่องมือ ผมว่าในกาลต่อไป ไม่ช้ากระแสไฟฟ้าที่ใช้กับเครื่องจักร จะไม่ต้องใช้กระแสน้ำ กระแสน้ำก็ยังต้องใช้อยู่ ก็ดี เป็นการเรียกว่าเป็นผลได้จากการลงทุนน้อยต่อไปถ้าได้ความร้อนจากใต้ดินอีกจะมีประโยชน์ใหญ่

เป็นอันว่าในกาลต่อไป ผมก็คงจะบ้าเรื่องนี้อีกสักชนิดหนึ่ง เพราะว่าความร้อนใต้ดินผมทราบได้อย่างไร มันเป็นเหตุเนื่องจากไปอเมริกาไปพักที่ฮาวายและ

ดร.ปริญญา นุตาลัย เธอเป็นดอกเตอร์ฝ่ายธรณีวิทยา เธอเช่ารถเก๋งพาไปเที่ยวรอบ
เกาะฮาวาย ก็ปรากฏคุยกันเรื่องนี้ และเมื่อเกิดการสงสัยขึ้นมา เหตุการณ์ก็ปรากฏ

ผมก็มีอะไรอยู่คนเดียวถ้าไม่กระทบผมก็ไม่อยากรู้ ไม่ว่าเรื่องอะไรทั้งหมด
ถ้าเรื่องใดกระทบเข้าก็อยากรู้เรื่องนั้น กระทบเมื่อไหร่เมื่อไหร่ ไม่กระทบไม่รู้ เพราะอะไร
เพราะว่าชี้แจงรู้ รู้ไปก็แค่นั้น ไม่รู้ก็แค่นั้น รู้ไปผมก็แก่ ไม่รู้ก็แก่ มันใกล้ตาย

สัญญาณบอกเวลาหมดแล้วนี้ครับ ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคล
สมบุญอันพูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทุกท่าน

สวัสดิ์